

Stadsblauwtje

Heel veel in de stad gaat met grote snelheid vooruit. Hij trekt zich daar niets van aan en rustig fladderend scharrelt hij langs de struiken in de tuin. Het boomblauwtje laat zich niet gek maken.

Zoals je bij de dagvlinders de witjes hebt, zijn er ook de blauwtjes. Hoewel een vliegend koolwitje een prachtig gezicht is, hebben de dieren toch een negatief imago gekregen. Daar kan de vlinder niets aan doen, dat ligt aan de rups. Die wil zich vooral voeten met koolplanten die wij voor ons zelf hebben gereserveerd. Zit er ergens een blauwtje, dan gaan de harten wel sneller kloppen. Blauwtjes zijn vaak wel kieskeurig, want de rups van een pimperlblauwtje eet alleen van de pimperl en die van het gentiaanblauwtje eet alleen de bloemen en knoppen van de klokjesgentiaan. Vrijwel alle soorten zijn zeldzaam en worden bedreigd.

Misschien is het toeval, maar de twee blauwtjes die je ook in de stad kunt vinden, doen het de laatste jaren zeker niet slecht. Dat zijn het icarusblauwtje, die meer in bloemrijke bermen leeft, en het boomblauwtje. Die laatste soort kwam vroeger vooral in heidestreek voor, maar heeft de stad veroverd en in menig tuintje kun je hem ontdekken. Als je er goed op let, zijn het eigenlijk makkelijk herkenbare kleine vlinders. Als de vleugels zijn uitgespreid komt de breedte uit op zo'n drie centimeter. De bovenkant van de vleugels is lichtblauw van kleur en vooral de onderkant valt erg op. Die is mooi zilvergrijs met een heel mooie lichtblauwe tint. Op de hele ondervleugels zitten verspreid mooie donkere vlekjes.

Boomblauwtje (foto Saxifraga-Ab H Baas).

Half augustus zou je de meeste boomblauwtjes moeten kunnen zien. Uit de poppen, die in de grond of in een boomspleet hebben gezeten, kruipen nu de vlinders. Doordat ze zo zigzaggend fladderen, kun je de fraaie tekening van de beestjes bijna niet zien. Wacht tot ze ergens zijn gaan zitten. Meestal klappen ze dan hun vleugels dicht, zodat je alleen de lichte onderkant ziet. Dit jaar hadden we een vochtig en soms koel voorjaar. Het is dus afwachten hoeveel vlinders zich nu gaan ontpoppen. Ze voeren al snel de paringsdans uit en gaan naar een geschikte plant om de eieren op af te zetten. In de zomer gaat het dan vaak om een lekker zonnig plekje op de klimop, de vlinderstruik of de heiplantjes in de tuin. De jonge rupsjes kruipen naar de bloemknoppen en eten zich daar naar binnen. Als ze wat groter zijn, knabbelen ze ook aan de bladeren van deze planten. De rupsen

hebben een bruinachtige en roze kleur. Ze vallen voor ons niet zo op, maar wel voor de mieren. De rupsen scheiden een zoete stof uit en verschillende mierensoorten komen dat lekkers oplikken. Als dank beschermen zij de rups tegen vreemde belagers.

Als je een geschikte tuin hebt, blijft het boomblauwtje die plek ook trouw. De volgevreten en uitgegroeide rupsen verpoppen zich weer in het najaar en overwinteren meestal ergens tussen de halfverteerde bladeren op de grond. In het voorjaar in april en mei komt de eerste generatie vlinders al tevoorschijn. In die tijd heeft het blauwtje niets aan de vlinderstruik en de klimop, omdat die dan nog helemaal geen bloemknoppen maken. De bloemtakken van de hulst zijn dan juist weer heel geschikt. Maar nu eerst op zoek naar de twee generatie boomblauwtjes en bij een warm najaar kan er zelfs nog een derde generatie bij komen.

Ieder dier heeft in de tuin zijn eigen plekje. Bepaalde planten zijn daarbij heel belangrijk. Lekker veel verschillende bomen, stuiken en kruiden in je tuin zorgt zeker voor een insectenrijke en vlinderrijke zomer. En daarin lekker ook zelf onthaasten. Dan krijg je meer oog voor die kleine en vaak onopvallende tuinfladderaar.

Rob Vereijken
augustus 2021